

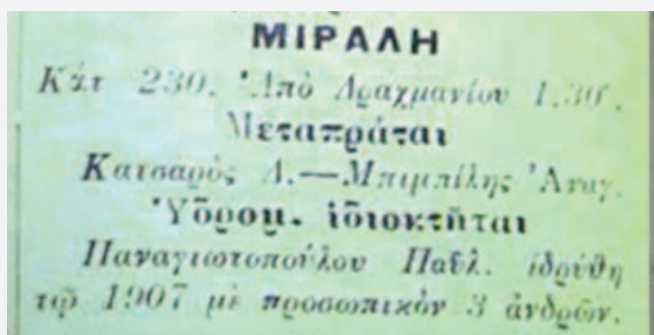
ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΡΑΛΙ

Γράφει ο Παν. Γεωρ. Δημάκης, Υπεύθυνος Ιστορικού Αρχείου Δήμου Αμφικλείας Ελατείας
Email: pgdimakis@gmail.com

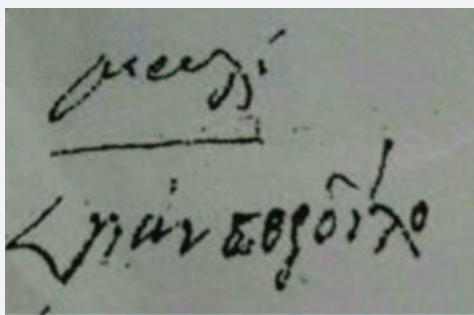
Μετά την σημαντική εκδήλωση ενδιαφέροντος των φίλων, πού συν οδοιπορούν, στην ιχνηλάτηση των ισχών ιχνών, των διάσπαρτων οικήσεων, της χώρας της Ελατείας, θα συνεχίσω σήμερα, την παράθεση σχολίων, καθώς και μερικά γραπτά τεκμήρια, από ανεπεξέργαστο, αλλά σπάνιο υλικό, πού αφορούν όχι μόνο, σ'την μικρή αυτή Κοινότητα αγροτών και ποιμένων, το ΜΕΡΑΛΙ, αλλά σ'ολοκληρή την περιφέρεια, της οποίας υπήρξε, αναπόσπαστο τμήμα, με δεσμούς αίματος, μάλιστα να έχει δώσει και δύο Δημάρχους, στον Δήμο Ελατείας, τον ταγματάρχη της Φάλαγγος Δ. Πεπόνια 1847+ - και τον ιατρό Χ. Χέβα το 1899+ , καθώς και αρκετούς άλλους, των οποίων τα ονόματα και υπάρχοντα στοιχεία, θα παρουσιάσουμε αργότερα.

Σημαντική προσωπικότητα όμως, πού με συγκίνηση και ευλάβεια παρουσιάζουμε, παραμένει βεβαίως ο Γιάννης Πορδίλας, δημογέρων Μεραλί, της επαρχίας Τουρκοχωρίου όπως ιδίως υπογράφει, ορίζοντας και την ορθογραφία του ονόματος ΜΕΡΑΛΙ* ιδρυτής αργότερα και του Δημοτικού Διαμερίσματος Γεφύρι Πορδίλα, για τον οποίον αργότερα, θα παρουσιάσουμε ειδική αναφορά.

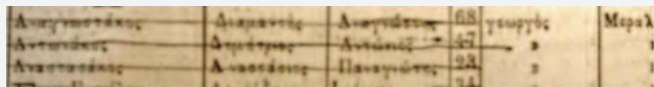
Επίσης λίγα ονόματα επαγγελματιών και ψηφοφόρων, με υπομονή, γιατί βρίσκο-

Κατάλογος επαγγελματιών 1900_1906

Υπογραφή Μεραλι Γιαν πορδίλο

Κατάλογος ψηφοφόρων 1892

Χάρτης αρχαιολογικών σημείων της χώρας της Ελατείας.

νται στο στάδιο της ταύτισης και αρχειοθέτησης.

* Μεραλικ η μαραλικ- βοσκοτόπι.

Τερατογένεση

του Μίκη Θεοδωράκη

Κάτω απ' το κόμμα με σταυρωμένα χέρια τους
κρατάνε της καμπάνας το σκοινί
Προσμένουν την ώρα να σημάνουν την Ανάσταση.
Τούτο το κόμμα είναι δικό τους και δικό μας.
Δεν μπορεί κανείς να μας το πάρει.

(Γιάννης Ρίτσος)

Στη σημερινή εποχή ο Έλληνας πρωθυπουργός μπορεί να κυβερνά ακόμα και με μία μοναδική ψήφο την χώρα μας που έχει καταντήσει χειρότερη κι από Μπανάνια.

Το κακό που μας έχει γονατίσει ξεκίνησε από το 1986, όταν έγινε η αναθεώρηση του Συντάγματος από τον Ανδρέα Παπανδρέου. Τότε ήμουν βουλευτής του ΚΚΕ και ήρθα σε ρήξη με την ηγεσία του κόμματος, γιατί πίστευα ότι το πέρασμα των προνομίων του Προέδρου της Δημοκρατίας στον Πρωθυπουργό θα ήταν καταστροφικό για τη χώρα. Όπως και έγινε! Επομένως δικαιούμαι να έχω όπως και τότε την δική μου προσωπική άποψη και να θεωρώ ότι οι φόβοι μου αποδείχθηκαν δυστυχώς δικαιολογημένοι και ότι αυτό που ζούμε με μια κυβέρνηση του 20% που αποφασίζει χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανένα για το παρόν και το μέλλον της χώρας δεν είναι απλώς τραγικό ούτε βέβαια και κομικό αλλά κυρίως είναι εξευτελιστικό.

Ως πολίτης αισθάνομαι εξευτελισμένος και νομίζω ότι το ίδιο αισθάνονται και οι περισσότεροι Έλληνες. Μόνο που αυτοί ίσως να μην γνωρίζουν τους λόγους.

Σύμφωνα με το Σύνταγμα του 1975, όταν ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έκρινε ότι η κυβέρνηση έχει χάσει πάρα πολύ μεγάλο μέρος από την εκλογική της δύναμη, είχε την ευχέρεια μαζί με ένα ειδικό συμβούλιο να διαλύει τη Βουλή και να οδηγεί τη χώρα σε νέες εκλογές.

Μετά την αναθεώρηση του 1986, ποιος κρίνει εάν ο πρωθυπουργός και η κυβέρνηση έχουν χάσει την εκλογική τους δύναμη; Κανείς. Αυτό και μόνο είναι για γέλια και για κλάματα... Αρκεί πλέον μια κυβέρνηση να έχει την πλειοψηφία στη Βουλή. Η οποία πλειοψηφία δεν έχει κανένα λόγο να εγκαταλείψει τα προνόμια της. Έτσι, μαζί με τον πρωθυπουργό, οι 151 της Βουλής αδιαφορούν για την κατακύβη του κόμματός τους οχυρωμένοι πίσω από την νομιμοφάνεια που τους προσέφερε η αναθεώρηση του 1986.

Με την αναθεώρηση του 1986 προσεβλήθη η βασική θέση που διέπει όλα τα Δημοκρατικά Σύνταγματα του κόσμου. Ότι δηλαδή «ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΕΣ ΠΗΓΑΖΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ». Και πρώτα και κύρια η σύνθεση της Βουλής που θα πρέπει να παρακολουθεί και να αντανακλά τις αλλαγές που γίνονται στο εκλογικό σώμα.

Αυτή η κατάργηση του Λαού ως κυρίαρχου στοιχείου της διαμόρφωσης της εθνικής ζωής αποτελεί στίγμα αντιδημοκρατικό. Ένα τέτοιο έκτρωμα που καταργεί την ουσία της Δημοκρατίας και δημιουργεί ένα ουσιαστικά δεσποτικό καθεστώς με μανδύα νομιμοφάνειας δεν είναι αντάξιο ενός ελεύθερου Λαού αλλά ενός εξαπατημένου και τελικά ενός προδομένου Λαού και μας πηγαίνει πίσω σε εποχές σκοτεινές που η αμάθεια και ο φόβος είχαν μεταβάλει τους ιθαγενείς σε πειθήνια όργανα των κάθε λογής εξουσιαστών.

Θα περίμενε κανείς από έναν πολιτικό άν-

δρα να έχει ευαισθησία και τιμιότητα απέναντι στον Λαό που σε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή του έδωσε την εμπιστοσύνη του. Όμως αυτά είναι περασμένα ξεχασμένα. Πάνε πια οι ευαισθησίες και οι τιμιότητες. Ξεχαστήκανε τα παλιά «ήθη και έθιμα». Τώρα βρισκόμαστε στην εποχή των μπιζνες. Έτσι, ξεχνούν κάποιοι ότι η Βουλή δεν είναι Ανώνυμη Εταιρία με τζόγο, μισθούς, προνόμια, θέσεις, ρουσφέτια και συναλλαγές με εμπόρους όπλων με ό,τι αυτό το τελευταίο συνεπάγεται.

Αν λοιπόν ο Πρωθυπουργός και οι 151 βουλευτές γίνουν ένα πελώριο στρείδι κολλημένο στα βράχια, τι θα συμβεί με βάση την πλειοψηφία μπετόν-αρμέ;

Σήμερα είναι πλέον ηλίθιο φαινότερο ότι από το αρχικό ποσοστό μέσα στον Λαό που ανέβασε την σημερινή κυβέρνηση στην Εξουσία, έχει μείνει κάτι λιγότερο από το μισό.

Δεν το βλέπουν οι 151;

Δεν το βλέπει ο Πρωθυπουργός;

Βεβαίως το βλέπουν και στο βάθος χλευάζουν, γιατί οι ίδιοι οι Δεξιοί και οι Κεντρώοι τους χάρισαν την σημερινή νομιμοφάνεια.

Και το ΚΚΕ;

Τι να πει, αφού κι αυτοί τότε έπεσαν στην παγίδα του Παπανδρέου.

Όστε σήμερα έχουμε τον κ. Τσίπρα με τους 151. Αύριο, το 20% περίπου που τους έχει μείνει σήμερα, μπορεί να γίνει 10%. Και πάλι θα έχουμε τον κ. Τσίπρα, εφ' όσον οι 151 τηρήσουν την ίδια στάση που τηρούν τώρα. Μεθαύριο μπορεί να έχουν 5% στον Λαό αλλά και πάλι θα έχουμε τον κ. Τσίπρα με τους 151. Και αν φτάσουμε στο σημείο ο κ. Τσίπρας να έχει μόνο την ψήφο της συζύγου του, και πάλι θα είναι πρωθυπουργός, γιατί δυστυχώς το πιθανότερο είναι ότι οι 151 θα μείνουν ακλόνητοι στην ίδια στάση...

Αλλά ως γυρίσω στο σήμερα, όπου παίρνονται οικονομικές και εθνικές αποφάσεις που θα μας δεσμεύουν για πολλές δεκαετίες. Και διερωτώμαι, πού είναι αλήθεια και τι κάνουν οι Έλληνες που με τον α ή τον β τρόπο είναι είτε θέλουν να είναι οι ταγοί του Έθνους; Πολιτικοί, Ακαδημαϊκοί, Επιστήμονες, Δημοσιογράφοι, άνθρωποι του Πνεύματος; Δεν αισθάνονται την ανάγκη να πουν κάτι, να κινητοποιηθούν για να σταματήσει αυτός ο εθνικός εξευτελισμός; Δεν καταβαίνουν τάχα όλοι ότι η οργή που κλείνει μέσα του ο Λαός μας είναι επικίνδυνη;

Απευθυνόμενος προς την Κυβέρνηση και το όλο Σύστημα που σιωπά ή την στηρίζει θα ήθελα να πω: Μην παίζετε με τον Λαό. Μην αφήνετε να σπέρνουν ανέμους με ή χωρίς γραβάτες. Όταν θα ρθει η ώρα να θερίσουμε τις θύελλες και πάλι θα με θυμηθείτε. Όμως τότε πια θα είναι αργά. Πολύ αργά.

Αθήνα, 25.6.2018
Μίκης Θεοδωράκης

Πηγή: <http://mikistheodorakis.gr/el/writings/articles/?nid=5377>

